

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

navrhovatelky: **L. V. a. s.**
sídlem X

proti
odpůrci: **Středočeský kraj**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5
zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, Praha 2

za účasti

osob účastněných na řízení: 1. město O. V.
sídlem X
zastoupené advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 567/33, Brno
2. Ř. s. a d. Č.,
sídlem X
zastoupené advokátem JUDr. Janem Marečkem
sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2
3. obec Z.
sídlem X
4. obec P.
sídlem X
5. obec P. B.
sídlem X
osoby 3., 4., a 5. zastoupené advokátem Mgr. Luděk Šíkolou
sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1
6. L. P., a. s.
sídlem X
zastoupená advokátkou JUDr. Bc. Nikolou Hönigovou
sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – 2. aktualizace Zásad územního rozvoje Středočeského kraje vydané usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 022-13/2018/ZK ze dne 26. 4. 2018,

takto:

- I. Návrh se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Navrhovatelce se vrací soudní poplatek ve výši 5 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Návrhem podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podaným dne 3. 9. 2019 se navrhovatelka domáhá zrušení opatření obecné povahy – 2. aktualizace Zásad územního rozvoje Středočeského kraje vydané usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 022-13/2018/ZK ze dne 26. 4. 2018 (dále jen „2. aktualizace ZÚR“), účinného ode dne 4. 9. 2018.
2. Ke své procesní legitimaci navrhovatelka uvedla, že na pozemcích v jejím vlastnictví je umístěna část L. P. – V. (dále jen „L. V.“), přičemž tyto pozemky se nacházejí v blízkosti území regulovaného 2. aktualizací ZÚR. Navrhovatelka dlouhodobě připravuje záměr rozšíření letiště tak, aby splňovalo požadavky pro mezinárodní letiště. Rozšíření infrastruktury letiště zahrnuje dostavbu systému pojezdových drah, odbavovacího stání, odbavovacího terminálu a dalších úprav zajišťujících řádný chod letiště (např. hangár, hasičské stanice, garáže na zimní techniku, depo autocisteren, věž řízení letového provozu, parkoviště, obslužné komunikace). V souvislosti s rozšiřováním L. V. vydalo Ministerstvo životního prostředí stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí podle § 10g zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), v němž stanovilo jako nutnou podmínku pro vydání kolaudačního rozhodnutí terminálu L. V. vybudování mimoúrovňové křižovatky O. V. na dálnici X – Veřejně prospěšná stavba X (dále jen „MÚK O. V.“). Jelikož MÚK O. V. byla z 2. aktualizace ZÚR vyjmuta, nemůže navrhovatelka L. V. v souladu s výše uvedeným rozšiřovat. Naopak, součástí 2. aktualizace ZÚR je záměr veřejně prospěšné stavby X – plocha rozvoje L. V. H. P.. Tento záměr se přímo dotýká navrhovatelky, neboť nová přistávací plocha je směřována severozápadně směrem k jejím pozemkům a může dojít ke zvýšení hlukové zátěže a zvýšenému pohybu letadel. Tímto by mohlo dojít k omezení kapacity pohybu letadel současného L. V. i budoucího záměru navrhovatelky vybudovat rozšířené mezinárodní letiště. Navrhovatelka proto byla zkrácena na svém vlastnickém právu podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1992 Sb. (dále jen „Listina“) a právu na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny. K tomu, aby byla aktivně procesně legitimována, považuje výše uvedená tvrzení za dostačující [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 6. 2007, č. j. 1 Ao 3/2007 - 60, publ. pod č. 1341/2007 Sb. NSS.; všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz].
3. V návrhu dále namítá, že při pořizování 2. aktualizace ZÚR došlo k zásadnímu pochybení, protože zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o jejich vydání bez MÚK O. V. a zároveň uložilo Krajskému úřadu Středočeského kraje zahrnout MÚK O. V. do zprávy o uplatňování zásad územního rozvoje Středočeského kraje podle § 42 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Tento postup je však podle navrhovatelky nezákonný, neboť předložil-li pořizovatel návrh aktualizace zásad územního rozvoje ke schválení, zastupitelstvo kraje může postupovat podle § 41 odst. 1 stavebního zákona pouze tak, že tento návrh buď zcela schválí, anebo

zcela zamítne. V rozporu se zákonnými pravidly je též skutečnost, že pořizovatel předložil 2. aktualizaci ZÚR Radě Středočeského kraje a ta se jí zabývala, přestože k tomu nemá pravomoc. Dále navrhovatelka uvádí, že 2. aktualizace ZÚR byla vydána s odkazem na neexistující ustanovení stavebního zákona (§ 26 odst. 4). Stejně tak je podle navrhovatelky v 2. aktualizaci ZÚR zjevný rozpor mezi grafickou a textovou částí (rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2010, č. j. 2 Ao 1/2009 - 74). Další nezákonnost postupu při vydávání a schvalování 2. aktualizace ZÚR spatřuje navrhovatelka v tom, že neproběhlo opakované veřejné projednání, ačkoli podle § 39 odst. 5 stavebního zákona došlo k podstatné úpravě návrhu 2. aktualizace ZÚR; navrhovatelka tedy nemohla uplatňovat námitky a připomínky. Vyjmutí MÚK O. V. je v rozporu s politikou územního rozvoje, jelikož nedochází k tvorbě příhodných podmínek pro vytváření výkonné sítě železniční, silniční, vodní a letecké dopravy (včetně sítě regionálních letišť). Konečně navrhovatelka poukazuje na podkladová stanoviska s tím, že jsou s ohledem na závěry rozsudků NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150, publ. pod č. 2381/2011 Sb. NSS, a ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 221/2015 - 58, nepřezkoumatelná pro nedostatek odůvodnění; navrhovatelka se k nim v procesu pořizování 2. aktualizace ZÚR nemohla vyjádřit.

4. Odpůrce ve vyjádření k návrhu navrhl jeho zamítnutí. Poukázal na to, že zastupitelstvo odpůrce si bylo vědomo důležitosti MÚK O. V., a proto pověřilo Krajský úřad Středočeského kraje, aby doplnil podklady pro tento záměr s tím, že se jím bude dále zabývat při schvalování zprávy o uplatňování zásad územního rozvoje podle § 7 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Dále uvedl, že napojení L. V. na dálnici X je záměrem, který může být do území zanesen též územním plánem. Vynětím tohoto záměru z 2. aktualizace ZÚR proto navrhovatelka nemohla být zkrácena na svých subjektivních právech.
5. K návrhovým bodům odpůrce připomíná, že přijímání a vydání územně plánovací dokumentace je speciální postup právní, odborné i politické povahy. Při soudním přezkumu je namíste očekávat toliko přiměřený a zdrženlivý přístup. Ke zrušení opatření obecné povahy by mělo být přistoupeno pouze, došlo-li k porušení zákona v nezanedbatelné míře, tj. intenzita musí být způsobilá zpochybňovat zákonnost posuzovaného řízení a opatření obecné povahy jako celku. Má se zohlednit především právo na samosprávu a ke zrušení opatření obecné povahy se má přistoupit pouze za předpokladu, že pochybení správního orgánu překročilo mez, kterou je možno vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a povaze věci považovat již za nepřijatelnou. Přezkum opatření obecné povahy nad rámec návrhových bodů je vyloučen. Namítá, že 2. aktualizace ZÚR nemusela být schválena v totožném znění jako její návrh (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 As 122/2018 - 512). Vydání stanoviska Ministerstva životního prostředí k posouzení vlivů na životní prostředí podle § 10g zákona o posuzování vlivů nezakládá právo navrhovatelky na vymezení MÚK O. V. ve 2. aktualizaci ZÚR. Záměr veřejně prospěšné stavby X – plocha rozvoje L. V. H. P. byl z hlediska hluku náležitě posuzován a k obecným tvrzením navrhovatelky je třeba uvést, že dodržování konkrétních limitů bude posuzováno v dalších fázích (např. v územním rozhodnutí). Postup při pořizování 2. aktualizace ZÚR nebyl v rozporu s právními předpisy, neboť na výkon samostatné působnosti zastupitelstva kraje nelze aplikovat analogii postupu při pořizování územního plánu. Iniciativa Rady

Středočeského kraje nezakládá nezákonnost 2. aktualizace ZÚR, neboť podle § 59 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění zákona č. 32/2019 Sb. rada kraje připravuje návrhy a podklady pro jednání zastupitelstva kraje. Odůvodnění vyjmutí MÚK O. V. je zřejmé z důvodové zprávy k tisku č. 0556(2018) vypracované k návrhu 2. aktualizace ZÚR. Vyjmutí MÚK O. V. nerozšiřuje okruh dotčených osob a zájmů, nejedná se tedy o podstatnou úpravu podle § 39 odst. 5 stavebního zákona a nebylo nezbytné opakované veřejné projednání. K obdobnému závěru dospěl Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 65 A 3/2017 - 931, s tím, že podstatnou úpravou není doplnění návrhu ke schválení územně plánovací dokumentace, tím spíše podstatnou úpravou nebude vynechání MÚK O. V. (kasační stížnost proti tomu rozsudku byla rozsudkem NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 2 As 122/2018 - 512, zamítnuta). Postup pořizování 2. aktualizace ZÚR byl přezkoumán Ministerstvem pro místní rozvoj a nebyl shledán nezákonným. Grafická a textová část dokumentace jsou shodné. Nelze ani dospět k závěru, že by vyjmutí MÚK O. V. z 2. aktualizace ZÚR byla v rozporu s politikou územního rozvoje. Podkladová stanoviska nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

6. Druhá osoba zúčastněná na řízení namítla, že navrhovatelka neuvedla, zda a v jakém rozsahu se jí 2. aktualizace ZÚR dotýká, a neprokázala zkrácení na svých subjektivních právech. Tento nedostatek platí i ve vztahu k jednotlivým návrhovým bodům. Zásady územního rozvoje se pořizují pro celé území kraje; obsahují rámcové řešení vybraných záměrů nadmístního významu, kde je potřeba koordinovat územně plánovací činnost obcí. Vyjmutí jednoho záměru tedy nemá věcnou souvislost a návaznost na další záměry. Vyjmutí MÚK O. V. není podstatnou úpravou, neboť nemělo vliv na ochranu veřejného zájmu a nedošlo k zásahu do subjektivních práv. Uzavírá, že navrhovatelka nemůže být dotčena na svých subjektivních právech, neboť MÚK O. V. ve 2. aktualizaci ZÚR není zahrnuta.
7. Třetí, čtvrtá a pátá osoba zúčastněná na řízení shodně uvedly, že navrhovatelce nesvědčí aktivní legitimace, protože se návrhem na zrušení opatření obecní povahy nelze domáhat aktivního vymezení konkrétního záměru v území. Rozhodování o konkrétním vymezení území je v pravomoci pouze příslušného územně samosprávného celku, nikoli soudu. Zastupitelstvo odpůrce vyňalo MÚK O. V. z 2. aktualizace ZÚR, a je proto nepřípustné domáhat se jeho vymezení návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Zastupitelstvo odpůrce však projevilo souhlas s doporučením, že je třeba doplnit další poklady pro tento záměr a že se jím bude znova zabývat při schvalování zprávy o uplatnění zásad územního rozvoje podle § 7 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. MÚK O. V. může být navíc zanesena i územním plánem. Je tedy vyloučeno, aby byla navrhovatelka zkrácena na svých právech. S ohledem na právo na samosprávu uvádějí, že správní soudy mohou rušit opatření obecné povahy pouze při dostatečně intenzivním porušení zákona, přičemž k takovému porušení nedošlo. Skutečnost, že návrh 2. aktualizace ZÚR byl projednán Radou Středočeského kraje, nezpůsobuje nezákonnost 2. aktualizace ZÚR. Vyjmutí MÚK O. V. není podstatnou úpravou, a proto nebylo nutné opakovat veřejné zasedání.
8. V replice k vyjádření odpůrce navrhovatelka zopakovala argumentaci uvedenou v

návrhu, přičemž neuvedla žádné nové argumenty, které by již nebyly součástí jejího návrhu.

9. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a s. ř. s., srov. též např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008 - 34), kterými jsou existence opatření obecné povahy, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Další podmínkou je včasnost návrhu (§ 101b odst. 1 s. ř. s.).
10. Zásady územního rozvoje kraje se vydávají na základě § 36 odst. 4 stavebního zákona formou opatření obecné povahy. V dané věci byla 2. aktualizace ZÚR skutečně vydána ve formě opatření obecné povahy (usnesením zastupitelstva odpůrce č. 022-13/2018/ZK ze dne 26. 4. 2018). Opatření obecné povahy bylo v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů oznámeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 20. 8. 2018. Napadený akt je tedy opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení je splněna.
11. Podle § 101b odst. 1 první věty s. ř. s. je návrh nutné podat do jednoho roku ode dne, kdy opatření obecné povahy nabylo účinnosti. 2. aktualizace ZÚR nabyla účinnosti dne 4. 9. 2018, přičemž navrhovatelka podala návrh dne 3. 9. 2019. Návrh je tedy i včasný.
12. Dále tedy soud zkoumal, zda navrhovatelce svědčí aktivní procesní legitimace. Podle § 101a odst. 1 první věty s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.
13. Ke splnění podmínek aktivní procesní legitimace se vyjadřoval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„aktivní procesní legitimace bude tedy dána, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. tedy lze formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno.“* (bod 34 usnesení). V souvislosti s územním plánem rozšířený senát NSS dodal, že *„musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace“* (bod 35 usnesení; důraz doplněn soudem). Z těchto závěrů rozšířený senát NSS vycházel též v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 - 264 (body 32 až 34 usnesení).
14. Aktivně procesně legitimován je tedy pouze ten navrhovatel, který uvede dostatečně plausibilní (tj. hájitelné, smysluplné) tvrzení o vazbě mezi regulovaným územím a jeho právní sférou (první podmínka). Zároveň musí plausibilně tvrdit i to, že napadené opatření obecné povahy je ze své podstaty vůbec způsobilé do jeho právní sféry zasáhnout (druhá podmínka). Pakliže nejsou tyto kumulativní podmínky splněny, není navrhovatel aktivně procesně legitimován.

- Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

22). Schválením 2. aktualizace ZÚR (bod III usnesení zastupitelstva odpůrce č. 022-13/2018/ZK ze dne 26. 4. 2018) projevil zastupitelstvo jako orgán územní samosprávy vůli v samostatné působnosti podle § 7 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, přičemž výslovně uvedlo, že MÚK O. V. se z těchto zásad vynechá. Aniž by soud jakkoli hodnotil zákonnost tohoto postupu, je třeba konstatovat, že tvrzení, o něž navrhovatelka opírá svoji aktivní procesní legitimaci, se musí týkat existující a účinné části územně plánovací dokumentace, a navíc pouze té části, jež je závazná, tedy nikoliv jen odůvodnění. V daném případě však navrhovatelka netvrdí, že by byla zkrácena regulací obsaženou ve 2. aktualizaci ZÚR, ani nevztahuje dotčení své právní sféry k jevu (ploše či koridoru), který by byl Aktualizací č. 2 závazně regulován. Naopak se v podstatě domáhá doplnění takového záměru. Ostatně požadované ochrany práv se navrhovatelka v tomto případě ani nemůže domoci, neboť i v případě, že by došlo ke zrušení 2. aktualizace ZÚR, by se její právní postavení nikterak nezměnilo. I nadále by záměr MÚK O. V. nebyl součástí ZÚR.

18. NSS v souvislosti s územními plány rovněž připomněl, že proces pořizování územně plánovací dokumentace je dynamický a příprava jeho změny nezakládá legitimní očekávání na přiřazení požadovaného funkčního využití. *„Zadání územního plánu je pouze východiskem celého procesu* (zdůrazněno Krajským soudem v Praze), *avšak stavební zákon nestanoví, že by výsledek tohoto procesu (tj. schválený územní plán, resp. jeho změna) měl obsahově plně korespondovat s obsahem zadání (k tomu srov. rozsudek ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 - 169, bod 116). Z této skutečnosti tak dotčení ve veřejných subjektivních právech navrhovatelů nelze dovozovat“* (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 28/2019 - 116). Uplatní-li se takový závěr v případě územních plánů podle § 43 stavebního zákona, platí i pro zásady územního rozvoje kraje podle § 36 stavebního zákona jakožto hierarchicky vyšší územně plánovací dokumentaci. Navrhovatelka proto nemohla mít legitimní očekávání, že součástí schválené 2. aktualizace ZÚR bude i záměr MÚK O. V., přičemž schválení 2. aktualizace ZÚR, jehož součástí není MÚK O. V., nemůže být z podstaty tohoto opatření obecné povahy způsobila navrhovatelku ve smyslu § 101a s. ř. s. zkrátit na jejím vlastnickém právu (či jiném hmotném právu) k jejím pozemkům. V tomto případě tak nebyla naplněna druhá podmínka aktivní procesní legitimace navrhovatelky.
19. Co se týče druhého důvodu, tak z výše uvedené judikatury NSS vyplývá, že přípustný je pouze takový návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele v jeho hmotných právech. Takové tvrzení musí být plausibilní, logicky konsekventní a myslitelné. Z tvrzení navrhovatelky tedy musí představitelně a konkrétně vyplývat, že 2. aktualizací ZÚR jsou přímo dotčena její subjektivní práva.
20. Soudu neušlo, že navrhovatelka zkrácení na svých právech způsobené realizací veřejně prospěšné stavby X – plocha rozvoje L. V. H. P. namítá pouze zbytkově (v jednom odstavci bodu II návrhu), přičemž všechny návrhové body v bodech III až XIII návrhu se vztahují výhradně k tvrzeným procesním pochybením, k nimž mělo dojít v souvislosti s vyjmutím MÚK O. V. z 2. aktualizace ZÚR, tj. k prvnímu důvodu dotčení na právech navrhovatelky. Z návrhových bodů je zjevné, že navrhovatelka dotčení na svých právech spatřovala pouze ve vyjmutí MÚK O. V. z 2. aktualizace ZÚR, přičemž se svým návrhem domáhá napravení právě tohoto

tvrzeného pochybení zastupitelstva odpůrce. Již toto podle soudu svědčí o tom, že navrhovatelka nepředložila dostatečně plausibilní tvrzení o dotčení na svých práv a tento důvod, o nějž žalobkyně opírá aktivní procesní legitimaci, je pouze zástupný.

21. Dále je namístě zdůraznit, že 2. aktualizací ZÚR nedochází k přímé regulaci pozemků navrhovatelky. Rozšířený senát v již citovaném usnesení ze dne 21. 7. 2009 uvedl, že přímo dotčena ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. „[m]ůže jím být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spolu)vlastník pozemku nebo jiné nemovité věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 o. z.) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám). Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věcí nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního (zejména jím tedy nebude nájemce, podnájemce, vypůjčitel apod.), neboť tato osoba má toliko právo požadovat na tom, kdo jí věc přenechal k užívání, aby jí zajistil nerušené užívání věci v souladu s uzavřenou smlouvou. Nájemce, podnájemce či vypůjčitel však nemohou být v případě územního plánu na svých právech dotčeni způsobem, jaký má mysli § 101a odst. 1 s. ř. s., neboť jejich práva se nevztahují k území (resp. jeho části), nýbrž k tomu, kdo jim užívání části území umožnil na základě příslušné smlouvy zakládající jejich relativní práva. [...] Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“
22. Pozemky navrhovatelky nejsou 2. aktualizací ZÚR přímo regulovány. Navrhovatelka tak může být aktivně procesně legitimována pouze v tom případě, že by její pozemky byly určitou aktivitou na regulovaných pozemcích jinak dotčeny, a to významně (dotčení o vyšší intenzitě). V tomto ohledu navrhovatelka v návrhu uvádí, že výstavba nové plochy L. V. H. P. zvýší hlukovou zátěž a kapacitu pohybu letadel u jejích pozemků, čímž by mohlo dojít ke ztížení výstavby mezinárodního letiště. Tato tvrzení však blíže nerozvádí, neupřesňuje ani nedokládá. Pouze poukazuje na obecný negativní důsledek v podobě zvýšení kapacity pohybu letadel v důsledku orientace nové plochy L. V. H. P., aniž by jakkoli konkretizovala, jakým způsobem může dojít k ovlivnění její právní sféry (ve smyslu uvedené judikatury NSS k významnému dotčení na jejích hmotných právech). Její obecná a nedostatečná tvrzení ani nevyústila v uplatnění odpovídajících návrhových bodů. Je tak nutno konstatovat, že v návrhu absentuje relevantní (plausibilní) tvrzení o zkrácení jejích subjektivních práv. V tomto případě proto nebyla naplněna první podmínka.
23. Současně s tím platí, že návrh na zrušení opatření obecné povahy (zásad územního rozvoje kraje podle § 36 a násl. stavebního zákona) nemůže sloužit k ochraně

potenciálních budoucích podnikatelských záměrů navrhovatelky nacházejících se ve fázi zamýšleného vybudování mezinárodního letiště (srov. usnesení NSS ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ao 7/2010 – 34, a již citovaný rozsudek ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 As 322/2016 – 58, bod 17 a 22). Ani s ohledem na výstavbu nové plochy L. V. H. P. navrhovatelka nenamítala porušení konkrétních právních předpisů; nezákonnost ve schvalování 2. aktualizace ZÚR spatřovala pouze ve vztahu k vyjmutí MÚK O. V.. V uvedených obavách navrhovatelky z výstavby nové plochy L. V. H. P. však soud nespatřuje plausibilní tvrzení o zkrácení navrhovatelky na jakémkoli relevantním subjektivním právu pro řízení o zrušení opatření obecné povahy. Nebyla proto splněna ani druhá podmínka.

24. Soud navíc poukazuje na skutečnost, jež je mu známa z vlastní úřední činnosti, a to že rozsudkem ze dne 24. 6. 2020, č. j. 54 A 68/2019 – 123, zrušil 2. aktualizaci ZÚR právě v části vymezující plochu veřejně prospěšné stavby X – plocha rozvoje letiště P./R. (L. V. H. P.). I kdyby tedy snad navrhovatelka (což se nestalo) uplatnila alespoň jeden návrhový bod ve vztahu zákonnosti této části 2. aktualizace ZÚR, nebylo by možné se jím zabývat, neboť v tomto rozsahu došlo k odpadnutí nezbytné podmínky řízení, kterou je existence opatření obecné povahy, kterým je podle tvrzení navrhovatele zasahováno do jeho práv.
25. Odkazuje-li navrhovatelka na rozsudek NSS dne 20. 6. 2007, č. j. 1 Ao 3/2007- 60, publ. pod č. 1341/2007 Sb. NSS, s tím, že svoje tvrzení považuje za dostatečně prokázané, nelze toto rozhodnutí na nyní projednávanou věc aplikovat. Aktivní procesní legitimace byla v uvedené věci řešené NSS založena tím, že navrhovatelé tvrdili, že byli vydáním opatření obecné povahy (územním opatřením o stavební uzávěře) dotčeni na vlastnickém právu k nemovitostem umístěným v území regulovaném stavební uzávěrou. V nyní projednávané věci však pozemky navrhovatelky nejsou 2. aktualizací ZÚR regulovány, a proto bylo pro splnění aktivní procesní legitimace potřeba splnit i další (výše) uvedené podmínky, přičemž v souladu s judikaturou, na kterou navrhovatelka odkazovala, soud dospěl k závěru, že v tomto případě tyto podmínky splněny nebyly (dotčení na jejích právech není slovy tohoto rozsudku ani „*velmi pravděpodobné*“).
26. Soud tak dospěl k závěru, že tvrzení navrhovatelky se na podkladě výše uvedených judikatorních požadavků jeví jako zcela obecná a nedostatečná, neboť netvrdí přímé zkrácení na svých hmotných právech plynoucí z jevů regulovaných napadeným opatřením obecné povahy. Soudní řád správní (ani na něj navazující judikatura NSS) nesvěřuje instrument návrhu na zrušení opatření obecné povahy žádné osobě, byť by mohla mít na jeho využití zájem, ale toliko tomu, komu náleží subjektivní hmotná práva, která jsou opatřením obecné povahy zasažena. Návrh na zrušení opatření obecné povahy není soudním řádem správním koncipován jako žaloba ve veřejném zájmu – *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně subjektivního práva navrhovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2011, č. j. 8 Ao 5/2011 – 51). Uvedené potvrdil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, uvedl, že dotčení na subjektivních právech navrhovatele je alfou a omegou řízení o zrušení opatření obecné povahy. Pokud tedy navrhovatelka v daném případě nepředložila plausibilní tvrzení o přímém dotčení svých práv napadeným opatřením obecné povahy, nemůže být její návrh meritorně projednán.
27. Z výše popsaných důvodů soud návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.,

neboť navrhovatelka nebyla k jeho podání aktivně procesně legitimována. Nebylo proto ani potřeba zkoumat další podmínky řízení a posuzovat důvodnost jednotlivých návrhových bodů.

28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., jenž stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.
29. Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku, neboť návrh byl odmítnut před prvním jednáním ve věci. Soudní poplatek bude navrhovatelce vrácen ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
30. Čtvrtým výrokem soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladu řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim mohly náklady vzniknout, a zároveň neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu